

ע"פ 7528/13 - ראד אלאטראש נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 7528/13

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט צ' זילברטל
כבוד השופט נ' סולברג

המערער: ראד אלאטראש

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים
מיום 30.09.2013 בת"פ 42061-12-12 שניתן על ידי
כבוד השופט י' נועם

תאריך הישיבה: כ"ג בניסן התשע"ד (23.4.2014)

בשם המערער: עו"ד ליאת פרייברג

בשם המשיבה: עו"ד רחל זוארץ-לוי

בשם שירות המבחן: גב' ברכה וייס

פסק-דין

1. ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט י' נועם) בת"פ 42061-12-12 מיום 30.9.2013.

רקע והליכים

2. המערער הורשע על-פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון. על-פי כתב האישום המתוקן, ביום 8.12.2012 בסמוך לשעה 05:00 הגיע המערער יחד עם אחרים בשני כלי רכב למושב שדה עוזיהו כדי לגנוב עגלים מרפתות. הם חתכו את גדר המתכת שהותקנה על גדר הבטון מסביב למשק הידוע כמשק 66, העבירו 11 עגלים, ששוויים עמד על כ-35,000 ש"ח, הכניסו אותם לכלי הרכב והחלו בנסיעה משם. שוטרים אשר נסעו אחרי הרכב שנהג בו המערער, וזיהו אי-התאמה בין לוחיות הזיהוי לבין הרכב, הורו לו לעצור. בתגובה החל המערער בנסיעה פרועה, עקף את הרכב הנוסף שהסיע עגלים, חצה קו הפרדה רצוף, נסע בניגוד לכיוון התנועה, וזאת במטרה לחמוק מניידת המשטרה. בהמשך המרדף הגיע המערער למחסום משטרת, וניסה לעקוף אותו. בדרכו עלה המערער עם רכבו על המדרכה בזמן ששוטר עמד עליה. השוטר נאלץ לסור מדרכו של רכב המערער כדי לא להיפגע ממנו. לאחר מכן רכב המערער עלה על דוקרנים ובהמשך נעצר. המערער ואדם אחר יצאו ממנו ונסו לכיוון היישוב מבוא ביתר. בגין המעשים יוחסו למערער עבירות של ניסיון לגרימת חבלה מחמירה (סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן החוק)); נסיעה בפזיזות (סעיף 388(א)(1) לחוק); גניבת בקר (סעיף 384(א)(2) לחוק); והחזקת כלי פריצה (סעיף 409 לחוק).

גזר הדין של בית המשפט המחוזי

3. המערער בן 21 ומתגורר בפזורה הבדואית בסמוך לישוב חורה. בגזר הדין צוין, כי שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו, בין היתר משום שאינו מכיר בבעיה הטמונה בהתנהגותו והמליץ, לאור גילו הצעיר והעדר עבר פלילי, להסתפק בעונש של מאסר קצר אשר יציב גבולות ברורים בדבר התנהגותו בעתיד. עוד צוין, כי מתסקיר נפגע העבירה עלה שהנזק למשק 66 עמד על כ-28,000 ש"ח. ועוד צוין, כי המערער הביע בפני בית המשפט חרטה על מעשיו. נערך מתחם ענישה הולם, ולשם כך נסקרה פסיקה שעניינה גניבת בקר ומקנה, וצוינה החומרה הרבה שבמעשים אלה, בשל הנזקים הכלכליים הרבים שהיא גורמת לבעלי המשקים. כן נדונה פסיקה שעניינה עבירת החבלה החמורה, וצוין כי העונש המרבי בצדה הוא 20 שנות מאסר. עוד נדונה העבירה של נסיעה בפזיזות וצוין כי טמון בה פוטנציאל סיכון לחיי אדם. במסגרת בניית המתחם, התחשב בית המשפט בחלקו של המערער בגניבת הבקר אשר גנב את העגלים, והובילם ברכב. כן התחשב בית המשפט בפגיעה במתלונן. באשר לאירוע השני התחשב בית המשפט בתעוזה העבריינית ובסיכון לחיי אדם שגרם המערער. בסופו של דבר, הועמד מתחם הענישה בעניינו על טווח של 3-5 שנות מאסר. בשלב קביעת העונש בתוך המתחם הובאו בחשבון הודאתו של המערער, חרטתו על מעשיו, נסיבותיו האישיות הלא קלות שתוארו בתסקיר שירות המבחן, העדר עבר פלילי, והעובדה שמדובר בצעיר בן 21 אשר שהה בתנאי מעצר מכבידים. לפיכך, נקבע כי העונש יהא ברף התחתון של מתחם העונש ההולם, והוא הועמד על 3 שנות מאסר בפועל, 6 חודשי מאסר על תנאי, פסילת רישיון לארבע שנים ופיצוי למתלונן בסך 20,000 ש"ח.

נימוקי הערעור

4. המערער טען כי שגה בית המשפט המחוזי משלא נתן משקל לקולה לכך שעבירת החבלה החמורה הומרה בכתב האישום המתוקן לעבירת ניסיון לפי סעיף 329(א)(2), ולכך שלא ניתן משקל לעובדה שלא נגרם נזק מנסיעתו הפרועה. עוד טען המערער, כי בשל העדר עבר פלילי ולאור גילו הצעיר, כמו גם הודאתו והזמן השיפוטי שחסך, היה מקום לחרוג לקולה מן המתחם אותו קבע בית המשפט המחוזי. כן נטען כי העגלים שהיו ברכבו של המערער הוחזרו

למתלונן וכי בית המשפט לא התייחס לכך בגזר דינו. עוד נטען, כי היה על בית המשפט המחוזי להיעתר להמלצת שירות המבחן להטיל עליו עונש של מאסר קצר, וכי העונש שהוטל בפועל חורג מרף הפסיקה הנוהג. בדיון לפנינו הוסיפה באת כוח המערער וטענה כי עונש הפסילה הוא ארוך, והפנתה לע"פ 2943/06 שם הושתו 18 חודשי מאסר בנסיבות דומות למקרה שבפנינו. יצוין כי מתסקיר משלים שהוגש לבית משפט זה עלה כי המערער מביע תובנה ראשונית באשר לחומרת מעשיו, וכי הקשר הטיפולי עמו חיובי וחשוב כי ימשך. שירות המבחן לא בא בהמלצה נוספת או שונה מהמלצתו הקודמת.

דיון והכרעה

5. לאחר העיון בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, בנימוקי הערעור, בתסקיר שירות המבחן המשלים, ולאחר שמיעת טענות הצדדים לא מצאנו לקבל את הערעור. אין בידינו לקבל את הטענה לפיה בית המשפט המחוזי שגה משלא נתן משקל לקולה לכך שהעבירה לפי סעיף 329(א)(2) היא עבירת ניסיון. סעיף זה קובע כי מי אשר "מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין או בנשק מסוכן או פוגעני אחר...דינו - מאסר עשרים שנים". להבדיל מעבירת ניסיון רגילה (לפי סעיף 25 לחוק העונשין), שהיא אינה ביצוע מושלם של היסוד העובדתי של עבירה פלונית, סעיף 329(א)(2) לחוק קובע בעצמו כי עצם הניסיון לפגוע באדם באמצעים המצוינים בסעיף מהווה עבירה מושלמת. זאת, ללא צורך בתוצאת פגיעה או בנזק. העונש המירבי בגין עצם ניסיון זה הוא 20 שנה - בדומה ליתר הסעיפים הקטנים של הוראת סעיף 329 (א) לחוק. משכך, העובדה שהמעשה האסור הוא עצם הניסיון אינה כשלעצמה שיקול מחייב לקולה.

6. גם לא מצאנו כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שלא סטה לקולה מן המתחם שקבע. אמת, הדבר נתון לסמכותו של בית המשפט, אך מדובר בסמכות שבשיקול הדעת. נסיבותיו של המערער זכו להתחשבות לקולה, והביאו לכך שבית המשפט קבע את עונשו ברף התחתון של המתחם, ודומה כי אין בהן כדי לחרוג כלפי מטה ממתחם זה. גם לטענה לפיה בית המשפט חרג מרף הענישה המקובל אין בידינו להיעתר. בית המשפט המחוזי נדרש לפסיקה רלבנטית באשר לכל אחת מן העבירות שבהן הורשע המערער. על יסוד סקירה זו נבנה מתחם הענישה בעניינו. בנימוקי הערעור לא הובאה פסיקה אשר מצביעה על רף שונה. אמנם בדיון לפנינו צוין ע"פ 2943/06 אשר הושת בו עונש קל יותר. אך מנגד, המשיבה הביאה פסיקה אשר מצביעה על ענישה חמורה יותר, של 5 שנות מאסר, בגין מעשים שלכאורה פחותים בחומרתם מהמקרה שבפנינו. בנסיבות ביצוע העבירות שנסקרו לעיל ובכללן הסיכון הפוטנציאלי לחיי השוטר והפגיעה במשקו של המתלונן, לא מצאנו כי עונשו של המערער סוטה ממדיניות הענישה המקובלת במידה אשר מחייבת את התערבותנו. משכך, אין בידינו אלא לדחות את הערעור.

7. סוף דבר, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ו באייר התשע"ד (26.5.2014).

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט

שׁוֹפֵט